

KECSKEMÉTI GÁBOR

Kabán Annamária (1953–2019)

Kabán Annamária a rendszerváltás után települt át férjével együtt Kolozsvárról Miskolcra, ahol a bölcsészkar magyar szakának oktatói lettek. Annamária (barátainak: Anikó) nyelvészetet, szövegtant tanított, legszívesebben azonban a nyelv- és az irodalomtudomány határán működött, poétikai és retorikai elemzéseivel érzékeny interpretációkat teremtve a 20. századi erdélyi irodalom, mindenekelőtt Dsida Jenő műveiről. Egyike volt az Észak-magyarországi Irodalmi Kör és a Dsida Akadémia létrehozóinak, az utóbbinak ügyvezető elnöke. Elkötelezett és következetes hagyományápoló munkájuknak, személy szerint legalább felerészben Anikónak köszönhető, hogy hazai és határon túli szakemberek 2014 óta minden évben irodalomtörténeti konferenciával adóztak Miskolcon

a Nyugat mellé egyenrangúként állítható erdélyi modernségváltózatok alkotóinak és intézményeinek: Dsidának, Reményik Sándornak, az Erdélyi Szépmíves Céhnek, az erdélyi Helikon munkaközösségnek és Erdélyi Helikon című folyóiratuknak. A 2019. évi, még vele együtt megtervezett összejövetelet nélküle, rá emlékezve tartották meg szeptemberben.

Férje, Mózes Huba annak fájdalmas felidézésével zárja a búcsúztatására összeállított, barátok emlékezéseit közreadó kis füzetet, hogyan indult el 2019. június 23-án Kabán Annamária a dsidai „fényös-vény” felé, hol „a végtelennek nincsen messzesége”. A férj *A Mester és Margaritából* olvasott fel már négy hónapja öntudatlan feleségének, míg künn vihar kitörése készülődött. Igen, jól ismerjük a kórház felett elsöprő, felszabadító, tisztító vihart: méltányos igazságszolgáltatása ellenállhatatlan erejű, nyomában megbékélés és kiengesztelődés következik. Sajnos gyakran nem itt, ezen a világon, hanem „a némaság vidéké”-nek lebegő szigetén.

LADIK KATALIN

Csak élet, nem büntetés

(Ady emlékének)

*A vörös szárnyú, nagy vízi szekér az ő napjaival, holdjaival
fülemben egészen új játékokat ültet.
Ő küldi a bűnt, hogy látóvá váljak,
a félelmet, hogy előre sikoltsak,
a fájdalmat, hogy utólag bánkódjak életemen.
A madarak a széthullt, véres cserepeket ragasztgatják.
Hát nincsen itt virág?, kérdezik.*

*A vér nem víz, és mind szomjasabb vagyok.
Elég a madártest az örökkévaló pillanathoz mérve,
elég a szó, hogy világosság legyen?*

Az őszi madarak elszédültek bennem.